

## ปัญหาการบังคับใช้มาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในความผิด เกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง<sup>1</sup>

อณณวี สังข์แก้ว<sup>2</sup>

จากการศึกษาเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี กฎหมายไทย กฎหมายต่างประเทศและวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรงซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าสาเหตุความผิดซ้ำจากความผิดอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นนั้น ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่ล้วนเป็นผู้ก่อคดีซ้ำซาก หรือไม่ก็เป็นผู้ร้ายโดยสันดาน มีหน้าซ้ำด้วยระบบการบังคับโทษและแนวทางการบริหารเรือนจำตามกฎหมายราชทัณฑ์ที่อาจจะยังติดอยู่กับรูปแบบเดิม ๆ ทำให้ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ส่วนหนึ่งยังไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขความประพฤติ หรือมีลักษณะทางจิตใจเป็นพวกนิยมความรุนแรงที่ยังไม่ได้รับการบำบัด เมื่อปล่อยสู่สังคมอย่างอิสระย่อมมีโอกาสสูงที่จะกระทำความผิดซ้ำอีกในรูปแบบเดียวกันหรือใกล้เคียง จึงเกิดกระแสเรียกร้องถึงประสิทธิภาพในการบังคับโทษตามระบบกฎหมายไทย ไปจนถึงคำถามที่ว่า “คุกไทยมีไว้ทำไม” จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องบังคับใช้ด้วยกฎหมายที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งกฎหมายไทยที่ใช้บังคับในปัจจุบัน ได้แก่ พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยตราขึ้นเพื่อป้องกัน เฝ้าระวังการก่ออาชญากรรม และสร้างความปลอดภัยให้สังคม รวมถึงแก้ปัญหา และลดอัตราการกระทำผิดซ้ำซึ่งการกระทำผิดซ้ำ คือ การที่ผู้ต้องขังที่ถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำไปแล้วทั้งกรณีพ้นโทษแบบมีเงื่อนไขและไม่มีเงื่อนไข ในช่วงปีงบประมาณหนึ่ง ๆ แล้วหวนกลับมากระทำผิดซ้ำโดยถูกส่งตัวเข้าสู่เรือนจำอีกครั้ง ทั้งในกรณีผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีและผู้ต้องขังภายในระยะเวลาช่วงหนึ่งที่กำหนดไว้หลังการปล่อยตัวดังกล่าว

แม้ว่าที่ผ่านมากระทรวงยุติธรรมจะได้จัดตั้งศูนย์เฉพาะกิจเฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน เพื่อแก้ไขปัญหาการก่ออาชญากรรมสะเทือนขวัญ โดยการเฝ้าระวังผู้พ้นโทษที่มีลักษณะพิเศษ จำนวน 7 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ที่ต้องโทษในฐานความผิด 1) ฆ่าหรือข่มขืนเด็ก 2) ฆ่าข่มขืน 3) ฆาตกรต่อเนื่อง 4) ฆาตกรโรคจิต 5) สังหารหมู่ 6) ชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์โดยการฆ่า และ 7) นักค้ายาเสพติดรายสำคัญ ซึ่งเมื่อดำเนินการมาระยะหนึ่งแล้ว พบว่า ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ส่วนหนึ่งยังมีความเสี่ยงที่จะไปกระทำความผิด อุกฉกรรจ์ที่

---

<sup>1</sup>บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการบังคับใช้มาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธุ์เทพ วิตอนันต์ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิลา ภักดีคงและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จรัสเกียรติ

<sup>2</sup>นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ใช้ความรุนแรงซ้ำในรูปแบบเดียวกันหรือรูปแบบใกล้เคียงกัน และถึงแม้จะมีมาตรการเพื่อเฝ้าระวังที่มีประสิทธิภาพเพียงใด แต่หากไม่มีกฎหมายที่ระบุหน้าที่และอำนาจของหน่วยงาน ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินการในเรื่องนี้อาไร ก็ถือเป็นเรื่องที่ยากที่จะสร้างความปลอดภัยให้สังคมได้อย่างแท้จริงซึ่งก็ต้องยอมรับว่าประเทศไทยแม้จะมีการประกาศใช้กฎหมายเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดออกจากรังในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรงได้ไม่นาน แต่ยังคงขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้และควบคุมติดตามผู้กระทำความผิดออกจากรัง จึงทำให้ผู้เสียหายอยู่อย่างหวาดกลัว ดังตารางวันที่ผู้กระทำผิดออกจากรังได้รับการปล่อยตัวเมื่อพ้นโทษมาแก่แก่นผู้เสียหายอีกครั้ง และสังคมต้องเผชิญกับความเสี่ยงในทรัพย์สิน และชีวิตร่างกายอีกด้วยในเวลาเดียวกัน ดังนั้น หากมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย ก็จะทำให้สังคมมีความสงบเรียบร้อย ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า การบังคับใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรงตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุม และไม่เหมาะสมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหากรณีการใช้มาตรการทางการแพทย์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 21 บัญญัติว่า มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19(1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น จากหลักกฎหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่ายังขาดความชัดเจนในการใช้มาตรการทางการแพทย์ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ยาหรือสารเคมีเพื่อลดความต้องการทางเพศ หรือบำบัดทางการแพทย์ก็ตาม ต่างไม่มีการบัญญัติให้ชัดเจนถึงวิธีการ ขั้นตอนปฏิบัติ ผลดีผลเสียต่อสุขภาพของผู้กระทำความผิดออกจากรังในกรณีผู้กระทำความผิดยินยอมใช้มาตรการทางการแพทย์ นอกจากนี้ ด้วยเหตุที่กฎหมายให้ใช้หลักความยินยอมของผู้กระทำความผิด จึงเกิดปัญหาต่อมาว่า ถ้าในกรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมใช้มาตรการทางการแพทย์แล้วจะมีผลประการใดต่อไป จะได้รับโทษอย่างไรหรือไม่ ในส่วนนี้กฎหมายก็มิได้บัญญัติไว้ จึงทำให้ขาดความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมาย เพราะมิได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งหมายป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง

ประเด็นปัญหาที่สองเกี่ยวกับขอบเขตระยะเวลาการใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษที่มีอาการทางจิตตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 32 ในการพิจารณาคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา 29 ววรรคหนึ่ง ศาลอาจสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษมีกำหนดระยะเวลาเพียงเท่าที่จำเป็น

เพื่อป้องกันมิให้ผู้นั้นกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นโทษ จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดขอบเขตของระยะเวลาว่าศาลจะสั่งใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังได้จะต้องมีกำหนดเวลาไม่เกิน 3 ปีนับแต่วันที่ถูกลงโทษ และถ้าหากศาลเคยมีคำสั่งให้ใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำอย่างอื่นแล้ว เมื่อนับเวลารวมกันจะต้องไม่เกิน 10 ปีนับแต่วันที่พ้นโทษ ซึ่งเห็นได้ว่าการกำหนดเวลาดังกล่าวอาจจะน้อยเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากเป็นกรณีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรงซ้ำ อันเนื่องมาจากผู้ถูกเฝ้าระวังนั้นมีความผิดปกติทางจิตที่โดยทั่วไปต้องระยะเวลาในการรักษานานกว่าสามปี จึงทำให้เกิดปัญหาว่ากำหนดระยะเวลาสามปีในการใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังที่มีอาการป่วยทางจิตนั้นน้อยเกินไปจนอาจไม่มีประสิทธิภาพในการบังคับได้อย่างเต็มที่

ประเด็นปัญหาที่สามเกี่ยวกับการสั่งคุมขังฉุกเฉินของศาลตามพระราชบัญญัติมาตรการการสั่งคุมขังฉุกเฉินของศาลป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 37 กรณีมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ถูกเฝ้าระวังจะกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 และมีเหตุฉุกเฉิน หากไม่มีมาตรการอื่นใดที่อาจป้องกันมิให้ผู้ถูกเฝ้าระวังกระทำความผิดดังกล่าวได้ เมื่อพนักงานอัยการร้องขอ ศาลอาจสั่งคุมขังฉุกเฉินผู้ถูกเฝ้าระวังได้ไม่เกินเจ็ดวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง จะเห็นได้ว่าการกำหนดระยะเวลาให้สามารถคุมขังฉุกเฉินได้ถึง 7 วันนั้น อาจเป็นระยะเวลาที่นานเกินไปจนกระทบถึงสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิด อีกทั้งยังกระทบต่อหลักความได้สัดส่วนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่กำหนดให้สามารถควบคุมตัวผู้ถูกจับได้ไม่เกิน 48 ชั่วโมง ทั้งที่การบังคับใช้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาดังกล่าวเป็นการบังคับใช้ในกรณีที่เกิดการกระทำความผิดแล้ว แต่การใช้มาตรการคุมขังฉุกเฉินเป็นกรณีที่ยังไม่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น แต่กลับให้สามารถคุมขังฉุกเฉินได้ถึง 7 วัน บทบัญญัติดังกล่าวของกฎหมายจึงไม่อาจคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิดได้อย่างแท้จริง

ประเด็นปัญหาที่สี่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกเฝ้าระวังตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ไม่ได้บัญญัติถึงสิทธิของผู้ถูกเฝ้าระวังไว้อย่างชัดเจนเหมือนกับการบัญญัติสิทธิของผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่ถูกควบคุมหรือขังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และแม้ว่าพระราชบัญญัตินี้จะมีการบัญญัติไว้ในมาตรา 6 ว่าบทบัญญัติหรือวิธีพิจารณาใดซึ่งพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้บัญญัติไว้ให้นำบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดแย้งกับพระราชบัญญัตินั้น แต่ก็อาจทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้ได้ เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ได้มีบทบัญญัติที่จะใช้กับกรณีดังกล่าวโดยตรง การที่ผู้ถูกเฝ้าระวังภายหลังการพ้นโทษไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามมาตรา 7/1 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาซึ่งถูกควบคุมหรือขังมีสิทธิแจ้งหรือขอให้เจ้าพนักงานแจ้งให้ญาติหรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาไว้วางใจทราบถึงการถูกจับกุมและสถานที่ที่ถูกควบคุม

ในโอกาสแรกและให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่มีสิทธิดังต่อไปนี้ด้วย (1) พบและปรึกษาผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัว (2) ให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้ในชั้นสอบสวน (3) ได้รับการเยี่ยมหรือติดต่อกับญาติได้ตามสมควร (4) ได้รับการรักษาพยาบาลโดยเร็วเมื่อเกิดการเจ็บป่วยให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งรับมอบตัวผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่มีหน้าที่แจ้งให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหานั้นทราบในโอกาสแรกถึงสิทธิตามวรรคหนึ่ง” ดังนั้น การที่ไม่ได้บัญญัติสิทธิตามมาตรา 7/1 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไว้ในพระราชบัญญัตินี้ จึงทำให้กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิดอย่างเห็นได้ชัด

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรงผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาการใช้มาตรการทางการแพทย์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้บทบัญญัติมาตรา 21 พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 “มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19(1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น”

แก้เป็น “มาตรา 21 มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19(1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น จะต้องมีการแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้ยา ข้อดี ข้อเสีย และผลข้างเคียงที่เกิดจากการใช้ยา ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร กรณีไม่มีความยินยอมใช้มาตรการทางการแพทย์ ต้องได้รับโทษตามคำพิพากษาเช่นเดิม และไม่ได้รับประโยชน์อื่น ๆ อันจะเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดในคำพิพากษา เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น”

2. ปัญหาขอเบรกระยะเวลาการใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษที่มีอาการทางจิตผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 “ในการพิจารณาคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา 29 วรรคหนึ่ง ศาลอาจสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังโดยมีกำหนดระยะเวลาเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกัน มิให้ผู้นั้นกระทำความผิดซ้ำซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่ผู้ถูกเฝ้าระวังถูกควบคุมตัว แต่เมื่อนับระยะเวลาที่ศาลเคยมีคำสั่งให้ใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

และระยะเวลาในครั้งนี้ทั้งหมดรวมกันแล้ว จะต้องมิมีระยะเวลาไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นโทษ ในกรณี  
เช่นว่านี้ ให้ถือว่าคำสั่งการใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษของศาลสิ้นสุดลง”

แก้เป็น “มาตรา 32 ในการพิจารณาคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา 29 วรรคหนึ่ง ศาลอาจสั่ง  
ให้ใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษมีกำหนดระยะเวลาเพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อป้องกันมิให้ผู้  
นั้นกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นโทษ และให้มีการทบทวนคำสั่งมาตรการคุม  
ขังภายหลังพ้นโทษทุก ๆ หกเดือนนับแต่วันที่ศาลได้มีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ”

3. ปัญหาการส่งคุมขังฉุกเฉินของศาลผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้บทบัญญัติมาตรา 37  
พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.  
2565 “กรณีมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ถูกเฝ้าระวังจะกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 และมีเหตุฉุกเฉิน  
หากไม่มีมาตรการอื่นใดที่อาจป้องกันมิให้ผู้ถูกเฝ้าระวังกระทำความผิดดังกล่าวได้ เมื่อพนักงานอัยการร้อง  
ขอ ศาลอาจสั่งคุมขังฉุกเฉินผู้ถูกเฝ้าระวังได้ไม่เกินเจ็ดวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง”

แก้เป็น “มาตรา 37 กรณีมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ถูกเฝ้าระวังจะกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ใน  
มาตรา 3 และมีเหตุฉุกเฉิน หากไม่มีมาตรการอื่นใดที่อาจป้องกันมิให้ผู้ถูกเฝ้าระวังกระทำความผิดดังกล่าว  
ได้ เมื่อพนักงานอัยการร้องขอ ศาลอาจสั่งคุมขังฉุกเฉินผู้ถูกเฝ้าระวังได้ไม่เกิน 48 ชั่วโมงนับแต่วันที่ศาลมี  
คำสั่ง”

4. ปัญหาการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกเฝ้าระวังผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา  
7/1 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เข้ามาอยู่ในพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำ  
ความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิผู้กระทำ  
ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ด้วยเช่นกัน

เพิ่มเติมเป็น “มาตรา 7/1 ผู้ถูกเฝ้าระวังซึ่งถูกควบคุมหรือขังมีสิทธิแจ้งหรือขอให้เจ้าพนักงานแจ้ง  
ให้ญาติหรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาไว้วางใจทราบถึงการถูกจับกุมและสถานที่ที่ถูกควบคุมในโอกาสแรก  
และให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่มีสิทธิดังต่อไปนี้ด้วย

- (1) พบและปรึกษาผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัว
- (2) ให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้ในชั้นสอบสวน
- (3) ได้รับการเยี่ยมหรือติดต่อกับญาติได้ตามสมควร
- (4) ได้รับการรักษาพยาบาลโดยเร็วเมื่อเกิดการเจ็บป่วย

ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งรับมอบตัวผู้ถูกเฝ้าระวังมีหน้าที่แจ้งให้ผู้ถูกเฝ้าระวังนั้น  
ทราบในโอกาสแรกถึงสิทธิตามวรรคหนึ่ง”

## เอกสารอ้างอิง

กรมคุมประพฤติ.รายงานการวิจัย เรื่องการกระทำผิดซ้ำภายหลังพ้นการคุมความประพฤติ.กรุงเทพฯ: กรมคุมประพฤติ,2546.

ณรงค์ ใจหาญ.กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย.พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : วิญญูชน,2543.

บรรเจิด สิงคะเนติ.หลักการพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 3.กรุงเทพฯ : วิญญูชน,2552.

ศราวุฒิ พรหมนิล.สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดกาฬสินธุ์.2555.

อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ.ทฤษฎีอาญา.พิมพ์ครั้งที่ 6.กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2556.

อุทิศ แสน โกศิก.กฎหมายอาญามาตรา 1.กรุงเทพฯ : ศูนย์บริการเอกสารและวิชาการกอง วิชาการ กรมอัยการ,2525.